

Genesis 2:18-22

1 de vrouw als hulp

2 de man als hoofd

Gemeente,

Genesis 2 legt het vergrootglas op de schepping van de mens in Genesis 1. In Genesis 1 staat: "Man en vrouw schiep God hen". Toen stonden we stil bij de mens in tweevoud. Het verschil tussen man en vrouw. In karakter, gestel, roeping, kleding, haardracht. Maar toen leek het net alsof man en vrouw tegelijk geschapen waren. Man en vrouw schiep Hij hen. Maar als hoofdstuk 2 het vergrootglas op de schepping van de mens legt, blijkt het toch anders te zijn gegaan. In hoofdstuk 2:7 wordt de schepping van de man beschreven. Die is dus eerst geschapen. En nu in de verzen 18-22 blijkt heel duidelijk dat de vrouw daarna geschapen is en: omwille van de man, en uit de man.

Want Adam voelde zich alleen. Toen hij al de dieren langs zag komen, twee aan twee, en hen namen gaf, toen viel het hem op: ik ben alleen als mens. Er komt een verlangen in hem om ook een wederhelft te krijgen. En dan zegt God: het is niet goed dat de mens alleen zij. Hoor je dat: in het paradijs en dan: niet goed. Terwijl daar alles goed en zeer goed was en moest zijn. Dat kan niet. Daarom zegt God: Ik zal hem een hulp maken die als tegen hem over zij.

1 de vrouw als hulp

Een hulp. Daar moeten vrouwen niet van schrikken. Dat is niets tweederangs of minderwaardigs. Als God zegt dat Hij de Hulp is in nood is het echt geen schande om een hulp te zijn. Het is vaak eervoller om hulp te geven, tot hulp te zijn, dan om hulp nodig te moeten hebben. Adam krijgt een hulp. Een vrouw.

Ik zal hem een hulp maken die als tegen hem over zij. Wat vreemde uitdrukking. Wel precies vertaald zoals het er staat. Een uitdrukking waarin twee lagen zitten. In de eerste plaats geeft dat: 'die als tegen hem over is' aan: die precies bij hem past. Precies passend, als twee puzzelstukjes met kartelrandjes. Die precies in elkaar passen. Elk karteltje past precies, wederhelft. Dat je elkaar zo aanvult, precies bij elkaar past. Zo ben je dat ook gaan ervaren. Zo ga je dat als God het zegent in je huwelijk steeds dieper ervaren. En zo ervaren vaak zij dat die weduwe, weduwnaar geworden zijn: je bent je andere helft kwijt, je wederhelft.

In het paradijs dus al. Hoe was toen de situatie? Adam was uit stof gemaakt. Stof is geen staal. Staal is ongevoelig. Kun je tegenaan trappen en het geeft geen krimp. Stof, klei is gevoelig. Daar kan een butts in komen, een put, een kras. Adam is mens, heeft behoefte gevoelens te delen en zich te kunnen uiten, een luisterend oor te hebben. Adam was geroepen om de aarde te bebouwen en te bewaren. De aarde te bebouwen, vruchtbaar te maken, iets voort laten brengen. Bewaren ziet op het niet aantasten, niet beschadigen, met zorg bewerken. En God had Adam al een roeping gegeven: om van alle bomen van de hof te eten, maar niet van de boom der kennis van goed en kwaad. De roeping om Gods gebod niet te overtreden. Voor al die dingen krijgt Adam een hulp. Een vrouw tot hulp. Want het is niet goed dat de mens, met zijn gevoelens, zijn taken en roeping, alleen zij. Dat is niet goed.

En toch zijn er die wel alleen zijn. Die geen hulp tegenover zich kregen. Of die geen man ontvingen om tot hulp te zijn. Voor sommigen is dat ongetrouwd zijn een gave, maar voor de meesten een kruis. Een worsteling. Hoe kan dat? God beloofd het: ik zal hem een hulp maken....maar dat doet Hij voor mij niet. Of: je kwam weer alleen. Het huwelijk brak stuk, of het overlijden nam één van beiden weg. Niet goed om alleen te zijn. Dat voel je dan. Daar kun je als getrouwde moeilijk in komen. Daar kan er maar Eén helemaal inkomen: de Heere Jezus. Die weet wat het is om alleen te zijn. Die in alle dingen is verzocht geweest gelijk als wij. En Die daarom de medelijdende Hogepriester is. Die hen die verzocht wordt te hulp, te hulp kan komen. En leert dat de Vader weet wat je dan voelt en mist. Weet van Zijn maaksel is te wachten. En dan wel een bijzonder doel moet hebben om je zoveel te onthouden.

Adam krijgt een hulp. Voor zijn gevoelens, taken en roeping. Nu weten we hoe dat gegaan is. Eva, geroepen om tot hulp te zijn, is Adam tot val geworden. Eva heeft Adam van de verboden vrucht gegeven. En zij die geroepen was tot hulp te zijn, is Adam geweest tot ondergang. Wat een invloed kun je als vrouw hebben! Als je je laat leiden door de lust der ogen, en je verdorven hart en je neemt je man erin mee. Als je influisteringen van de duivel opvolgt en je man meezuigt. Als je als vrouw hangt aan mooi en duur en groot en rijk en gezien worden. En je sleept je man mee. Ten val. Van God af. En als man laat je je meeslepen en van God weg voeren. Dat is gebeurd! Eva, de vrouw sleept Adam mee in verderf en ondergang. In de stroom van zonde en vervloeking.

En daarom geldt: Adam, de man, de jongen, heeft niet allereerst een hulp nodig. Daar mag je ook naar verlangen. Maar je hebt eerst een Borg nodig, een Zaligmaker. Je moet meer verlangen naar bekering dan naar verkering. Zonder hulp kun je nog leven, al is het moeilijk, zonder Borg kun je niet leven en niet sterven. Wat heb je meer nodig: een

vriendin of de Zaligmaker? Waar bid je meer om? En als getrouwd bent met een schat van een vrouw, een hulp, dat baat niet als je geen Borg hebt, geen Zaligmaker. Met een hulp aan je zij kun je nog verloren gaan, maar met een Borg je zijde zul je eeuwig leven en het verderf ontkomen.

En zo mag je verlangen naar een hulp. En dat krijgt dan nog veel diepere dimensies dan in het paradijs. Want gevoelens kunnen nu ook heel verdrietig zijn, bezeerd, geschonden. Zodat je temeer behoefte hebt die te delen. En je taak in de samenleving is zwaar geworden. In het zweet des aanschijns. Wat kun je over je werk een getob hebben, een zorgen een moeilijke dilemma's. En je hebt nu ook taak om het Woord te verbreiden. Om in deze wereld getuige van Hem te zijn. Zodat je zoveel te meer een hulp nodig hebt. En je hebt de roeping om God te zoeken, om Hem te kennen, de goede strijd te strijden, en te grijpen naar het eeuwige leven. Ondanks de duivel en je eigen hart. Geroepen om je te bekeren en te geloven en te leven voor Zijn Naam. Zodat je zoveel te meer hulp nodig hebt. Dus: had Adam al behoefte aan een hulp in het paradijs, hoeveel temeer de man, jongen nu, buiten het paradijs, na de zondeval.

Zou je jongen niet een meisje zoeken en verlangen dat daarvoor geschikt is? Om je te hulp te kunnen zijn. In je gevoelsleven, je dagelijks leven, je geestelijk leven. Zoek zo'n hulp tegenover je! Een meisje met wie je samen bidden kan, die met je kan praten en strijden over geloof, bekering, belijdenis doen, Heilig Avondmaal. Dat is een goed verlangen. En als de HEERE dat dan toch niet vervult....? Dan heeft Hij daar hele goede redenen voor. Als Hij iets goeds onthoudt, heeft niets nog beters met ons voor. Nog beter voor Zijn eer en Naam, nog beter voor onze zaligheid.

Het kan als meisje, vrouw wel eens op je afkomen? Kan ik zo'n vrouw zijn? Die zo tot hulp is? Tot hulp voor het geloofsleven van mijn vriend, mijn man. Tot hulp dat hij zijn taak om getuige te zijn om in Gods rijk te arbeiden des te beter vervullen kan, tot hulp dat hij zijn roeping tot geloof, bekering, de goede strijd des te beter vervullen kan. Wil je dat graag voor je man zijn? Kunnen zijn? Dan is dit een belofte: De eerste belofte Gods in de Bijbel. Ik zal hem een hulp maken. HEERE, dat hebt U beloofd. Dat de man een hulp zou krijgen. Maak mij zo, laat mij zo zijn. Om elke dag als getrouwde vrouw op te pleiten.

Dan heb je als man wel de roeping om je te willen laten helpen. Om hulp te vragen. Als je gevoelsleven in de war zit en beschadigd is. Als je opziet tegen je taak. Als je strijd hebt in het zoeken van de HEERE, rond bekering, rond het Heilig Avondmaal, rond het sterven. O dat jezelf groot willen houden en het zonder hulp van je vrouw, af kunnen. Dat is

zonde. Als je een hulp gekregen hebt, haar niet te hulp willen laten komen, haar daar geen gelegenheid voor geven omdat je je in stilzwijgen hult.

Zo is het een spiegel voor allen die getrouwd zijn.

Zo krijgt Adam een geschenk: een vrouw. Die ook uit Adam gemaakt wordt. Uit een rib van zijn lichaam. Die dus uit en na Adam gemaakt wordt door de Heere. En daar verbindt de Bijbel ook wat aan. Namelijk omdat Adam eerst gemaakt is, is Adam het hoofd van zijn vrouw. En is zijn vrouw het lichaam. En dat verschil in positie, niet in waarde, maar in positie fundeert Paulus dus niet op de gewoonte van zijn dagen. Maar op de scheppingsvolgorde. Daarom is Adam het hoofd. Dat gaat terug op een orde van God. Die dus goed is en onafhankelijk van gewoontes of culturen. Adam is het Hoofd. De man is hoofd van de vrouw. Wat wil dat zeggen?

2 de man als hoofd

Christus het Hoofd van Zijn Gemeente is. Dat wil zeggen dat Hij Zijn Gemeente vertegenwoordigt. In zijn opstanding en in Zijn voorbidding in de hemel, het hoofd vertegenwoordigt ook. Als de Zijnen niet bidden bidt Hij namens hen. Wat de Zijnen niet kunnen verdienen, verdient Hij namens hen. Als Hoofd. Zoals het hoofd van een afdeling vertegenwoordigt de hele afdeling in onderhandelingen en gesprekken. En Zijn gemeente regeert vanuit de hemel. En het hoofd regeert. Zoals het hoofd het lichaam regeert, bestuurt vanuit de hersenen. Zo regeert Jezus als Hoofd Zijn Kerk: zegenend, beschermend. En Hij leert Zijn gemeente. Altijd uit op haar welzijn.

Zo is de man gesteld als hoofd. Om te leren, te regeren, te vertegenwoordigen. Daarom is het ambt voorbehouden aan de man. Want het ambt vertegenwoordigt regeer ten leert de gemeente. En zo is de man hoofd van de vrouw, in het huwelijk. Om te regeren. Hij neemt de eindbeslissing. Tot heil en zegen voor heel het gezin. Hij kan met zijn beslissingen, bijv voor zijn werk, zijn gezin te verwaarlozen, maar ook ten hemel leiden. Voor vrouw en gezin. Zo wil de HEERE dat, dat in het huwelijk de man hoofd van de vrouw is. Hij regeert en heeft de eindbeslissing. En een verstandige man zal dan luisteren naar wijze raad van zijn vrouw. Hij vertegenwoordigt zijn vrouw en gezin in het tafelgebed. En als er anderen bij de maaltijd zijn. Hij bidt dan hardop namens en voor hen allen. Vaders, dat is een roeping om ons in te oefenen. Dan zeg ik niet dat moeders en kinderen nooit dat gebed mogen doen, maar vader is de eerst aangewezen hiervoor. Zo is de man geroepen het beeld van Christus te vertonen.

Het beeld van Hem, Die zo het welzijn van Zijn Kerk zocht, dat Hij niet bleef zitten waar Hij was om Zich te laten dienen, maar neerdaalde om Zelf te dienen. Hij doet dat vanuit zo'n liefde dat Hij Zichzelf gegeven heeft voor Zijn Gemeente. Als man hoofd zijn: voor het welzijn van je vrouw, haar lichaam, geest en ziel alles overhebben, jezelf verloochenen en haar zaligheid dienen. Omdat je je vrouw zo graag gelukkig ziet, zielsgelukkig ziet. Zodat, u herinnert het zich nog wel: als u kinderen hebt en die vragen aan u als moeder: hoe is de Heere Jezus, ik zie Hem niet, hoe is Hij? Dat je dan kunt zeggen: kijk maar hoe je vader met je moeder omgaat, daarin zie jij iets van de Heere Jezus.

Wat heb je als man de Heere Jezus nodig of niet? Hoe kan ik Zijn beeld vertonen als ik Hem niet ken? Als ik niet dagelijks tot Hem kom? Om van Hem te ontvangen die zorg voor het welzijn van anderen. Haar lichaam, geest en ziel. Hij had daar alles voorover, Zichzelf voor over, dacht daar altijd aan, liet dat altijd de doorslag geven. O Heere Jezus, maak mij Uw beeld gelijk.

Wat een pijn als je vrouw dat niet waardeert, niet op prijs stelt. En wat een pijn als je een man hebt die dat niet doet, niet wil doen. Misschien dacht je toen je trouwde nog, o dat valt wel mee, we kunnen het toch goed vinden met elkaar. Maar het valt niet mee, het doet steeds meer pijn.

En de vrouw is dus niet eerst geschapen. Maar uit de man en daarom is zij het hoofd niet. En daarom is de man geroepen in de eredienst zijn hoofd te vertonen, zegt I Corinthe 11. Dus blootshoofds in de dienst te zijn. Nu was die dienst anders bij ons, meer een soort mengeling van een Bijbellezing met een gemeente avond (daarom bidden en profeteren vrouwen er ook). Voor onsis de samenkomst van de gemeente de eredienst zoals wij die kennen. Maar omdat de vrouw het hoofd niet is, toont zij haar hoofd niet, maar bedekt zij het. Dat is het teken van haar plaats als vrouw. Want kijk, er zijn drie soorten mensen, bedoelt Paulus in I Corinthe 11. Er zijn mannen. Die hebben ongedekt hoofd in de eredienst. Er zijn hoeren. Die waren kaalgeschoren in Corinthe van die dagen. En er zijn vrouwen. En als vrouw moet je niet willen zijn als de man: zonder hoofdbedekking, ook niet als de hoeren: kaalgeschoren. Maar neem je eigen plaats in als vrouw: met hoofdbedekking. Ga niet van die plek af, niet door je kaal te laten scheren, want je niet geschapen om hoer te zijn, niet door je hoofd onbedekt te laten, want je bent niet geroepen om man te zijn. Maar: vrouw. Met gedekt hoofd om aan te geven: de man is het hoofd. Daarna wijst Paulus er nog op dat de vrouw lang haar heeft en dat dat mooi staat, dus het is helemaal niet vreemd om iets op haar hoofd te hebben of van haar hoofd omlaag te laten hangen, bijv een sluier.

En dat is dus roeping, Goddelijk symbool. Dat is niet omdat dat in die cultuur onderdanig stond om een hoofdbedekking te hebben, maar omdat het Gods symbool is van de scheppingsorde. En daarom geldend. Daarom ook een toetssteen of wij buigen voor het Woord. En niet iets hebben van: ja, ik voel dat niet zo, of: ik heb er niks mee. Nee, dat is geen norm: wat zegt het Woord? En laten we daar maar jong mee beginnen dan bij onze meisjes: we wachten toch ook niet met leren handen geven, en leren met twee woorden spreken tot ze 12 of 18 zijn? Waarom zou je dan wel met Gods gebod wachten tot ze 12 of 18 zijn? Als de hoofdbedekking wegvalt is dat teken van een eigen gevoel laten heersen over een voorschrift van de Bijbel. En dan blijft het meestal niet daarbij, dan zijn en komen er wel meer punten waar het gevoel gaat heersen over de Bijbel.

Dus: met gedekt hoofd. Dat wil niet zeggen dat het een grote schuit moet zijn van een paar honderd euro, dat zegt I Corinthe 11 niet. Dan is het wel zaak om dat ook in praktijk te brengen. Dat dat symbool ook zijn uitwerking heeft in je leven als meisje/vrouw. Dat je niet als hoer je gedraagt: niet uitdagend gekleed gaat, om begeerten van jongens of mannen op te roepen. En gedraag je niet als man, maar laat je vertegenwoordigen, laat je regeren, laat je leren. Wees je man echt tot hulp. Hoe? Door gericht te zijn op de eer van God. Door je houding tav je man te laten bepalen door de eer van God. En de gerichtheid op Zijn eer te laten bepalen hoe je je opstelt. Waar het kan: helpend, volgend, je laten leiden. Maar als de eer van God, Zijn Naam, Zijn rijk, Zijn wil het eist: reagerend, terechtwijzend en vragend: is dat wat je wilt man, is dat nou goed voor Gods rijk, Gods Naam en Zijn wil? In de samenleving, in de gemeente, maar ook in ons gezin. Want je wilt zo graag dat je man van nut is voor Gods rijk en Zijn Naam. Dat is je liefste wens voor hem.

En je altijd daardoor laten leiden. Dan heb je ook Christus nodig. Zijn genade. Want ik ben zo gericht op mezelf, op mijn strepen, op mijn voorkeuren, zo gekromd naar mezelf toe. Hebt u Hem niet nodig? Heere Jezus, verlos me van mijzelf. Leer mij op de ere van Uw Vader gericht te zijn. Buig me om keer op keer. Om niet te zoeken het mijne, maar het Uwe. Wat erg, als je man dat niet waardeert maar veracht. Wat een pijn als je vrouw dat niet doet en niet wil doen. Misschien dacht je toen je trouwde nog, o dat valt wel mee, we kunnen het toch goed vinden met elkaar. Maar het valt niet mee, het doet steeds meer pijn.

Zo man zijn: hoofd. Zo vrouw zijn: hulp. Als tegen hem over. Tegelijk geeft het aan dat het niet vanzelf gaat en spreekt. Als je moet die karteltjes wel precies goed houden ten opzichte van elkaar. Want anders schuurt het tegen elkaar. Ik heb het voorbeeld van twee

tandwieltjes gebruikt op trouwgesprek. Als die ronddraaien en dicht bij elkaar komen kunnen ze precies in elkaar vallen, maar als ze dat niet doen, dan schuren en knarsen de tandjes tegen elkaar. Dan beschadig je de ander. Het vraagt zoveel tijd en aandacht, begrip voor elkaar. Om elkaar aan te voelen en te blijven voelen. Daarvoor is wel blijvend gesprek met elkaar nodig. Blijvende aandacht. Openhartig gesprek, gezamenlijk gebed vooral ook. Om elkaar te kennen en te blijven kennen. Als die tijd en aandacht erbij inschiet, dan merk je het, dan verlebt de bloem van het huwelijk. Dan wordt hij beschadigd, dan verdort hij. De glans van vreugde en verwondering gaat eraf. Keer weder en stel u onder Gods bedoeling.

En ten tweedebetekenislaag is deze. Die als tegen hem over zij. Dus niet achter hem, of naast hem of schuin voor hem. Maar recht tegenover, recht voor Adam. Recht in zijn blikveld. Hij moet haar wel zien, want ze wordt recht voor hem geplaatst door de HEERE. Zo wil de HEERE dat dus blijkbaar, is dus Gods bedoeling. Dat je elkaar altijd in het oog hebt. Recht in het vizier. En dus wel moet zien hoe de ander is en zich voelt en tot uitdrukking brengt. Zo is het bedoeld. Maar hoe makkelijk verschuift dat niet in de praktijk? Dat je vrouw ahw schuin voor je of naast je of zelfs achter je komt te staan? Je ziet haar nauwelijks staan, hebt nauwelijks oog meer voor haar. Je bent zo gefixeerd op je werk, je studie, je hobby, je vrienden dan je vrouw van de plaats recht voor je verdrongen wordt. Je ziet haar nauwelijks meer. Je ziet het nauwelijks meer als ze aangeslagen kijkt, als ze bezorgd is, als ze ergens mee zit. Zo vol van je eigen bezigheden, zo direct na het eten weer verder werken en opstaan. Zo tot direct voor het slapen gaan in de weer met je eigen dingen..... je ziet het niet meer als ze ergens mee loopt. Hoe makkelijk gebeurt dat niet?

Is het geen blijvende roeping om je vrouw, je man recht voor je hebben. Zodat je ziet en merkt als de ander ergens mee loopt. Je hebt zo oog en aandacht voor haar, voor hem, dat het je direct opvalt. Vooral als je samen openhartig bidt, samen aan de voet van het kruis komt. Daar krijg je elkaar in het oog. Samen aan de voet van het kruis. Horend wat de ander bidt en luisterend als de ander zijn of haar hart uitstort. vrouw tegenover je. Hoe lang geleden is het dat u daar geweest bent, samen? Al te lang geleden? Al meer dan een dag geleden? Dan is het te lang. Of nog langer?? Hoe lang het ook geleden is, u bent er nog en weer welkom. Bij het kruis is plaats, nog steeds, altijd weer. Hoe lang hoe zwaar we ook Zijn wetten schonden. Dat is de strijd waard, want ik las ergens: het beste geschenk dat je je kinderen geven kunt is een goed huwelijk van hun ouders.

Wat een eenzaamheid als je aan de voet van het kruis komt, maar je man of vrouw is daar niet. Zonder je man, zonder je vrouw. Hij weet van Zijn maaksel zij te wachten. Samen en toch alleen.

Zo is de pelgrimsstoet onderweg. De pelgrimsstoet naar het nieuwe paradijs. Door de nacht van strijd en zorgen. Loopt u, jij er ook in? Hebt u Jezus als Borg gezocht en gevonden? Hebt u Hem als Hoofd nodig gekregen? Om u te vertegenwoordigen bij God? Om u te regeren en te leren? Die vraag telt! Hebt u Jezus als Borg en als Hoofd? Daarbuiten bent u in stad verderf, al ben je nog zo gelukkig met man of vrouw, of met je vriend of vriendin. Wandelt u in de pelgrimsstoet? Ik zie er daarin wandelen: gehuwden, samen strijdend in en voor hun huwelijk. Ik zie gehuwden, alleen, biddend voor hun man of vrouw. Ik zie ongehuwden, dragend hun kruis. Ik zie jongeren, die verlangen naar het huwelijk. Ik zie niet meer gehuwden: gegroefd door het verlaten zijn, bedroefd door het weduwe en weduwnaar zijn. Maar in die pelgrimsstoet wandelen zij. En zullen aankomen. Waar God eeuwig gedankt zal worden voor Zijn goedheid van het huwelijk en waar Hij alle tranen van de ogen zal afwissen.

Amen